

Prædiken til 4. søndag efter påske 2017.

Tekst: Johs. 16,5-16.

En tro, der er frembragt under tvang, giver ikke noget godt resultat.

Sådan siger professor Erik A. Nielsen i et interview om tro og tvivl. Og han sagde også. Min tro minder om den måde, jeg elsker min kone på.

Tro og kærlighed hører sammen. Den man elsker er også den man tro på, og den man tro på har man også kærlighed til.

Tro og kærlighed hører sammen.

Vi er nu mellem påske og pinse. På vej mellem tvivl og tro.

Påskenen er dagene hvor disciplenes tro på Jesus blev udfordret og sat på prøve og også blev slået i stykker. Da Jesus blev taget ned af korset, og lå død i deres hænder, lå også hele deres tro død og knust. Alt de havde håbet og troet på lå knust og trådt ned, hånet og spottet. Som blev det sagt til dem: Her kan I selv se, han er ikke Guds søn. Håb og tro var knust, det eneste der lå tilbage i dem var en knust kærlighed.

Disciplene stod langfredag tilbage med en knust tro og en kærlighed som var hjemløs.

Påskemorgen opstod Jesus af graven og viste sig for disciplene. De fik et tegn, de så ham, men var han et spøgelse? Der stod de med både kærligheden til ham i sindet, og med det de så, og det de talte om med hinanden, men hvad skulle de tro?

Og mærkeligt er det, at når vi følger disciplene i denne tid, og læser hvad NT skriver om dem, så står der at nogle tvivlede.

Tvivl og tro fulgtes ad.

Sådan er deres historie også vores historie. Hvor tvivl og tro kæmper med hinanden om overtaget i sindet.

Kunne disciplenes tro også vækkes af døde?

Tiden fra påske frem mod pinse er vandringsen fra død tro til levende tro. Ligesom hele menneskelivet for et kristent menneske er en vandring i tro.

Og på enhver vandring i tro følger tvivlen med. Vi véd ikke noget. Vi har hørt noget, vi har et budskab om Jesus vi kan dele, vi kan læse i Bibelen, vi kan samles til gudstjeneste, men vi véd dybest set ikke noget. Vi tror. Og det hører også med, - vi elsker det vi tro, og ham vi tror på. For der er sket noget, som ingen i grunden kan forklare. Troen er blevet en kærlighed til Jesus Kristus, til budskabet som vi synes er godt. Ordene taler til sindets indre og vækker samklange i sindet, rører os, berører os, og vi føler dybt i sindet at dette er sandt.

Når vi i kirken og i kristendommen taler om Helligånden, så har det med dette at gøre.

Det har med overbevisning at gøre.

Helligånden skal overbevise jer om synd, retfærdighed og dom.

Hvad er overbevisning?

Overbevisning er når et menneske frit og utvungent når frem til at noget er sandt. At finde sammen med en anden i fri tro og kærlighed.

Når Jesus bruger ordet overbevisning i forbindelse med Helligånden, er det netop for at fortælle os, at i forholdet til ham, der er troen forbundet med kærlighed i en fri gensidig relation.

Det som Erik A. Nielsen sagde i sin sætning: En tro, der er frembragt under tvang, giver ikke noget godt resultat.

Vi har så mange steder i menneskelivet, i relationer, at der bruges tvang. Vi har det også i religionernes verden, at vi kan møde ord som undergivelse, underkastelse, eller at man forsøger at besværges guddommen, eller vi har ord som frygt, og skælven.

Og vel kan vi skælve overfor Guds storhed, og Skaberens styrke. Men når vi møder Jesus og hans tale om forholdet til sig, så bruger han ordet overbevisning.

To der frit finder sammen i tro og kærlighed.

Og Jesus taler om Ånden, som sandhedens ånd. Sandhedens ånd skal vejlede til hele sandheden.

Vi siger at sandhed gør fri.

Skjuler man sandheden om et eller andet, så går et menneske trykket og bange, og frygter for at sandheden kommer frem. Man kan skjule sandheden, men når den så kommer frem, hvor smertelig den end kan være, så gør den fri.

Sandheden om mig kan gøre ondt, hvis jeg har gjort eller sagt noget forkert.

Men hvis det handler om hvem jeg elsker, så kan man frygte for at sandheden kommer frem, for vil min kærlighed blive afvist. Men når sandheden om min kærlighed kommer frem og bliver taget godt imod, hvilken frihed. Så spirer livet og alt bliver godt. Så bliver al frygt gjort til skamme.

Jesus kalder Ånden en talsmand.

Ikke en domsmand, ikke en anklager, ikke en diktator. Men netop en talsmand. Helligånden er Jesu Talsmand hos os.

Taler til os om hvem Jesus er og hjælper os med at forstå Jesu gerning for os, og Jesu kærlighed til os.

Talsmandens opgave er at være hos os, som Guds stemme på livets vej, der vejleder os til hele sandheden om Kristus. Når vi går forlæns gennem det ukendte liv, og er på ukendt vej, men har begivet os af sted i tro på Kristus, så vil Talsmanden tale om Jesus, og minde os om alt hvad Jesus har sagt.

Vi har ikke fået en færdig plan at følge, men at som Jesus levede i verden i tro på sin Himmelske Fader, sådan skal vi leve livet forlæns, og gå vejen i samme tro. Guds Ånd skal være Kristi ord og nærvær for os på vandringsen gennem livet, for det

handler ikke om at finde svar på alle spørgsmål, men om at blive bevaret i troen på Gud.

Kristendommens vej gennem livet, er ikke en vej beskrevet i bud, love og regler, men at leve livet i tro på Gud. Det er en vandring med Gud gennem livet, i tro på det liv som Kristus levede. At som han gav og giver sig selv til os i ordet, og synligt i dåben og nadveren, sådan har han givet sig for os, for at vi på livets vej, kan fastholde troen på Guds kærlighed og omsorg. At som Jesus gik til faderen, sådan er kristenlivet en vandring mod Gud, vejledt af Helligånden.

Det er denne vandring som er Kristi vej gennem livet. At være discipel og menighed er at følge samme vej, og det er en vej som kun kan vandles i tro.

Jesus sagde om Helligånden, at han skal overbevise verden, om synd og retfærdighed og dom.

Det specielle ved disse tre centrale ord, dette trekløver, er, at de udgør den farisæiske retfærdighedslære.

I de tre ord lærte farisæerne om synd, at det er ulydighed mod Guds bud, love og regler. Retfærdighed er at leve efter Guds bud. Dom er at mennesket skal dømmes af Gud efter lovens bud.

Der helt typisk for Jesus, at han tager den tids velkendte og centrale begreber, men fylder et helt andet indhold ind i dem.

Den tro, som farisæerne repræsenterede lagde al vægten på mennesket selv, til at leve og vandre retfærdigt overfor Gud, for at bestå i dommen.

Jesus fylder et helt andet budskab ind i de tre ord, og siger at det skal være Talsmandens opgave at forkynde betydningen af Jesu liv og død, som det centrale budskab. Synd, retfærdighed og dom er ikke længere begreber, men de er Jesu historie. Som en anden måde at sige trosbekendelsens led om Jesus Kristus på. Jesu frelsergerning er en historie om Jesu liv og død

og opstandelse. Sådan som trosbekendelsens led fortæller Jesu livshistorie.

De tre ords betydning, som Helligånden skal forkynde os.

Synd, at de ikke tror på mig, det opsamler jødernes drab af Jesus. Det er synden. De troede ikke på ham. Synd er ikke noget vi gør, bryder buddene. Synd er ikke handlinger, synd er her defineret som den brudte relation. Ikke tro på ham, er som den yngste søn i lignelsen om den fortabte søn, at han da han bad om sin del af arven, så sagde han til sin far. ”Jeg ønsker dig død, du er død for mig, jeg vil ikke have noget med dig at gøre. Lad mig komme væk! ” Sønnen brød sin relation til sin far.

Det andet ord, retfærdighed, betyder Jesu død og opstandelse.

Jesus gav sit liv, men sejrede over døden og dommen. Han opstod igen. Ordet henviser til påsken og dets gentagelse i nadveren. Brødet brydes, som Jesu legeme blev brudt, og vinen skænkes som Jesus udgød sit liv for os til syndernes forladelse.

Og ud af dette springer dommen, som ikke er en afsigelse af en kendelse, men som er historien om Jesus. Han overvandt synden, døden og djævelen. Synden fik **ikke** ret. De som ikke troede på ham fik den dom, at de tog fejl.

Derfor kan det siges til os, som det lyder i nadverens bortsendelses ord: ”Den korsfæstede og opstandne frelser, som nu har gjort fyldest for alle vore synder, han styrke og opholde os derved til det evige liv! ” Det er det liv og det er den historie vi kan tro på og leve vores liv på.

Kristenlivet er en vandring i tro på ham, som er gået foran.

Kristenlivet er at vandre gennem livet i tro vendt mod Kristus, med løftet om at Ånden vil vejlede os.